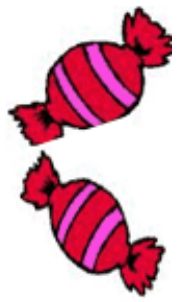


נא לא לקרא בזמן התפלה		
וקריאת התורה		
מוצש"ק	הד"נ	
19:30	18:19	ירושלים
19:32	18:26	תל אביב
19:32	18:35	חיפה



פינוק לשבת

עלון השבת לילדים



שבת קדש פְּרַשְׁת נצבים – ראש השנה! כ"ח אלול התשע"ב | גליון מספר 47 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א



נקדה למחשבה

לע"נ טפסר משנה ינון יצחקי ז"ל

בו אדם מה לך נרדם

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. מעשה בשני אחים, עשיר ועני. והיו האחים אוהבים זה לזה, והאח העשיר השתדל להיטיב את מצבו של העני, ובקש תמיד תחבולות לסייע לאחיו בלי לביש אותו. פעם אחת חיבל העשיר תחבולה לתת לאחיו סכום עצום של ממון, כדי שלא ידע עוד מחסור כל ימי חייו. מה עשה? הניח שק מלא מטבעות זהב בצד הדנדך ועמד מרחוק לראות מה יתרחש. כשהגיע אחיו העני לאותו מקום, אמר בלבבו: תמהני איך הולך העור בחשכת עיניו ואינו נכשל, ואין זאת אלא שאני בוחן בעצמי ענין זה. עצם עיניו והלך כמגשש באפלה, עבר על פני האוצר ולא ראה כלום". כך פתח רב בית הספר ביום שלישי, כשנאספנו כל תלמידי בית הספר, בכנס התעוררות לקראת ראש השנה ויום הכפורים. לא אמן, קרא עז. הוא לא נורמלי, איך אדם שיש לו שכל ועינים לא ראה את האוצר, ומתנהג בטפשות כזו, עד שעוצם את עיניו בדיוק כשהוא ליד האוצר? אכן צודק אתה אמר הרב, אך בואו ונתבונן גם אנו איך אנו מתנהגים? מה היחס שלנו לקיום התורה והמצוות? כל כך הרבה פעמים אנו עוברים ממש ליד מצוה, למוד תורה, תפלה והשלמת מנין, ואנו עוצמים את עינינו? וכמה פעמים אנו יושבים באוטובוס או ברפכת, וכשאיש מבגר עולה ואין מקום, אנו מביטים החוצה אל הנוף הנשקף מן החלון? והרי קיום המצוות ולמוד התורה הם אוצרות יקרים מפל הכסף והזהב שבעולם? בראש השנה, כשנעמד לפני הקב"ה, יום הדין, יעמוד כל אחד ואחד מאתנו מול הקב"ה ויסביר את מעשיו הטובים, ובנדאי יצטרך להסביר את אלו הלא טובים. סביר להניח שלכלם יהיה לו הסבר. אך כיצד יכל האדם להסביר שהוא עצם את עיניו והתנהג בעור, כאשר שתי עיניו בראות ופקוחות? זה ממש לא קל. לכן, בימים אלו ננקה את עינינו, נפקח אותם ונשתדל לחטף כמה שיותר מצוות, כמה שיותר למוד תורה, בכדי שנוכל לעמד לפני בורא עולם ולומר לו, טעינו כשעצמנו את עינינו, אך הנה פקחנו אותם שוב. סלח לנו, מחל לנו, כפר לנו.

לשנה טובה נפתח ונחתם יחד עם כל עם ישראל אמן.
שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פְּרַשְׁת ויגלך, יונתן.



גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד



בְּשִׁילֵי הַפָּרֶשֶׁה



מִשֶּׁה מִבְּהִיר לַעַם, כִּי הַתּוֹרָה נִתְּנָה גַם לְדוֹרוֹת הַבָּאִים, וְלֹא לָהֶם בְּלִבְדּוֹ.
הָעַם מִזְהָר שָׂאֵם יִפְנוּ לַעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים, הָאֲרֶץ תִּהְיֶה שְׂמֵמָה וְהֵם
יָגְלוּ מִמִּנְהָ. אֲךָ כַּאֲשֶׁר יִתְחַרְטוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם וַיִּשׁוּבוּ לַעֲבֹד אֶת ה', יִשׁוּב ה'
וַיִּקְבְּצֵם לְאֶרֶץ. מִשֶּׁה מִמְשִׁיד וְאוֹמֵר כִּי אִף אִם נִרְאָה שְׂמֵמָה הַתּוֹרָה
קִשׁוּת לְבָצוּעַ וּרְחוּקוֹת הֵן, הֵן לֹא בְּשָׂמִים וְלֹא מַעֲבָר לִים קְרוֹבוֹת הֵן
לְטֹבַע הָאָדָם, וּבִידוֹ לְשִׁמְרוֹ. מִשֶּׁה מִדְּגִישׁ אֶת עֲקֵרוֹן הַבְּחִינָה הַחֲפְשִׁית: ה'
נֹתֵן לַעַם אֶת הָאֲפָשְׁרוֹת לְבַחֹר בֵּין הַטּוֹב וְהָרַע, בֵּין הַמְּנוֹת וְהַחַיִּים. אֲךָ
בְּחִינָה זוֹ מְלֻנָּה בְּהַמְלָצָה "וּבְחִרְתָּ בְּחַיִּים".

הַחִיזָה בְּפָרֶשֶׁה



- ☺ "אַתֶּם נֹצְבִים כְּלַכֶּם הַיּוֹם". מִתִּי אֲרַע
הַדְּבָר?
- ☺ "מַחֲטָב עֲצִיךְ עַד שׁוֹאֵב מִיַּמֶּיךָ". עַל מִי
מִסּוֹפֵר בְּתוֹרָה שְׂחָטֵב עֲצִים וְשָׂאֵב
מִים?
- ☺ עַל מִי מִסּוֹפֵר בְּתוֹרָה שֶׁהִפְכוּ לְחוֹטְבֵי
עֲצִים וְשׁוֹאֲבֵי מִים?
- ☺ בְּאִיזָה פְּסוּקַת גְּרַמְזָא אֵלּוּל?

סֵפֶר אֶלְמֶן הַשֶּׁבֶת



יִשְׂרָאֵל נֶאֱמַר וְהִסְתַּבֵּב מַעֲטָה עַל מִטַּת בֵּית הַחוּלִים. הַכְּאֲבִים לֹא פִּסְקוּ. אֲבָל
לֹא זֶה מַה שֶּׁהַרְרִיעַ לוֹ לִישׁוֹן. הוּא הַצְּטַעַר מִשׁוּם שְׂיַדַע שְׁבָרָאשׁ הַשְּׁנָה לֹא
יֻכַל לְשַׁמֵּשׁ כְּחִזּוֹן בְּבֵית הַכְּנֻסָּת כִּפִּי שְׁנֵהֵג מִזָּה שְׁנִים אֲרֻכּוֹת. יִשְׂרָאֵל לֹא הִיָּה
חִזּוֹן "מַקְצוּעִי". לְיִשְׂרָאֵל הִיָּה קוֹל עֲרֵב וְלֵב טוֹב. הוּא אֶהָב אֲנָשִׁים וְרָצָה לְעֹזֵר
לְאֵלוֹ שְׁפָנוּ אֵלָיו. כְּשֶׁבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ בְּשִׁכּוּנָה שְׁלוֹ לִפְנֵי שְׁנִים רְבוֹת לְמֵלֵא אֶת
מְקוֹם הַחִזּוֹן שְׁחֵלָה, הַסְּפִים גְּלִי הַסּוּס. יִשְׂרָאֵל מֵלֵא אֶת מְקוֹם הַחִזּוֹן כֵּן
בְּהַצְּלָחָה, עַד שֶׁהִיָּה לְחִזּוֹן קְבוּעַ. לִפְנֵי מִסְפָּר חֲדָשִׁים, יִשְׂרָאֵל חֵלָה, וּמַחֲלָתוֹ
נִבְרָחָה. בְּמְקוֹם לְחִזּוֹן לְבִיתוֹ, נֶאֱלָץ לְהַשְׂאֵר בְּבֵית הַחוּלִים כְּשֶׁהוּא שׁוֹכֵב
בְּמִטָּה וּמִתְיַסֵּר, וְרֹאשׁ הַשְּׁנָה עוֹמֵד לְהַתְחִיל בְּעוֹד שְׁעוֹת סְפוּרוֹת. שׁוֹב וְשׁוֹב
שָׂאֵל אֶת עַצְמוֹ: מַה יַעֲשֶׂה אֲנִשִּׁי הַשְּׁכּוּנָה? מִי יַחֲלִיף אוֹתוֹ בְּבֵית הַכְּנֻסָּת?
כִּי הוּא יִשְׂרָאֵל. כֵּן עוֹד עֹמֵד עַל רִגְלָיו תְּמִיד חָשֵׁב עַל אֲחֵרִים. וְגַם בְּשִׁכּוּבוֹ
בְּמִטַּת בֵּית הַחוּלִים, הַמְשִׁיךְ לְחָשֵׁב עֲלֵיהֶם. יִשְׂרָאֵל עֲצַם מַעֲטָה אֶת עֵינָיו. עוֹד
מַעֲטָה מִתְחַלְלִים בְּבֵית הַכְּנֻסָּת אֶת הַפּוֹיִטִים. הִנֵּה עֲלֵשׁוּ דוֹפֵק שְׂמֵעוֹן הַנְּבִיאִי
לְאוֹת "שְׂקֵט" עוֹד מַעֲטָה יְהִיָּה תוֹרוֹ לְשֵׂאת אֶת קוֹלוֹ בְּתַפְלָה. יִשְׂרָאֵל נִסְחַף
אֲחֵר הַרְהוּרְיוֹ וְלֹא הִרְגִישׁ כִּי הָרִים אֶת קוֹלוֹ בְּשִׁיר. פְּנִי צְהִלוֹ בְּאֵלוֹ אֵין
יְסוּרִים בְּעוֹלָם. אֵלֵא שֶׁהַמְחַלְלָה מַעֲטָה אֶת כַּחוֹתָיו. הוּא נִסָּה לְהַמְשִׁיךְ, וְלֹא
הִצְלִיחַ. הַנְּגוֹן נִגְמַר. שְׂקֵט שָׁרַר בְּמַחֲלָקָה וְחִנֵּק כֵּן נִסְיוֹן לְהַתְעַלְלוֹת הַנְּפֶשׁ.
בְּאוֹתוֹ רָגַע, נִשְׁמַע מִצְדָּה הַשְּׁנִי שֶׁל הַמְחַלְלָה קוֹלָה הַקּוֹרָא שֶׁל אִשָּׁה, שֶׁהִיָּתָה
שְׂרוּיָה בְּעֲצָמָה בְּשִׁלְבֵים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל מַחֲלָתָה: "הַמְשִׁיךְ בְּבִקְשָׁה. הַנְּגוֹן הַזֶּה
עוֹזֵר לִי לְשֵׂאת אֶת הַיְסוּרִים שְׁלִי. נֹתֵן לִי כַח". לְבוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַזְּדַקָּה.
לְמִירוֹת מַחֲלָתוֹ הוּא כּוֹל עֲדִין לְעוֹר, פֹּה, בְּתוֹךְ הַמְחַלְלָה. גְּלִי כַּחוֹת גּוֹפְנִיִים,
שֶׁב וְהָרִים אֶת קוֹלוֹ בְּנְגוֹן. וּמַפְעֵם לְפַעֵם הַתְּגַבֵּר קוֹלוֹ כְּמַעֲלֵן הַמַּתְגַּבֵּר.
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הִיָּתָה דְּמָמָה בְּמַחֲלָקָה. אִם הִיוּ קְטְרוּגִים עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ
יוֹם, הֵם בְּנְדָאִי הַתְּנַפְצוּ עַל צְלִילֵי הַנְּגוֹן הַזֶּה.

הַמְשַׁכָּחָה בְּפָרֶשֶׁה



רֹאשׁ הַשְּׁנָה קָרֵב, וְעַמּוֹ מְטַעְמֵי הַחֵג
וְסִימְנָיו. אֵיזָה כִּיף לְאֶכּוֹל תַּפּוּחַ
בְּדָבָשׁ, אוֹ תְּאֵנָה, תְּמָר, וְיֵשׁ מִי שְׂאוּהָב
דּוֹקָא אֶת הַרְמוֹן, נְכוֹן? אֲךָ עִם כָּל זֶה,
מִתִּי בְּקִשְׁנוּ סְלִיחָה מֵאֲבָא וְאֲמָא?
מֵאֲחַ וְאֲחוֹת? מִסֵּב וְסִבְתָּא? מִדּוֹדִים
וְדוֹדוֹת? וּמִתִּי לְאֲחֵרוֹנָה נִגְשְׁנוּ
לְשִׁכְנִים וּבְקִשְׁנוּ סְלִיחָה עַל הַרְעַשׁ
וְהַלְכָלוֹךְ שְׁעֵשִׂינוּ בְּשִׁנָּה שְׁחֵלְפָה?
רֹאשׁ הַשְּׁנָה הוּא מִתְּנָה חֲדָשָׁה שְׁנִיתָתָה
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנּוּ. זֶה חֲגִיגָה
גְּדוּלָה וְשִׂמְחָה עֲנֻקִיתָה. כְּמוֹ יוֹם הַלְדָּתָה
שֶׁל מִמֶּשׁ. כִּי בְּיוֹם זֶה כָּל אֶחָד יְכַל
לְהוֹלֵד מַחֲדָשׁ, וּלְהַתְחִיל הַכֵּל
מִהַתְחִלָּה. אֲךָ עֲלִינוּ לְהַכִּין אֶת הַבְּגָדִים
הַיְפִים שְׁלָנוּ לְכַבּוֹד הָאָרוּעַ.
בּוֹאוּ וּנְבַקֵּשׁ סְלִיחָה זֶה מִזָּה, וְנִסְלַח
אֶחָד לְשֵׁנִי, וְנִזְכֶּה לְשִׁנָּה טוֹבָה
וּמְתוּקָה.